



Dennis Kristensens 1. maj-tale

Taler

Dennis Kristensen
Forbundsformand i FOA

Dato

1. maj 2004

Sted

Vejle

Det er en historisk 1. maj i år.

EU får i dag ti nye medlemslande – og på en dag, hvor vi plejer at tale meget om solidaritet, vil det være på sin plads, at vi minder os selv om, at det er fattigere og dårligere udviklede lande, der i dag træder ind i de riges klub i håbet om at få del i vores værdier og levevilkår.

Vi skal ikke være bange for lønmodtagerne i de nye EU-lande. Vi skal tværtimod fortælle dem, at grunden til, at vi i de nordiske lande har gode levevilkår, er, at vi har haft en stærk fagbevægelse, der gennem sammenhold og styrke – skridt for skridt – har formået at styre samfundets udvikling.

Jeg tror ikke på, at vi skal frygte en bølge af udenlandsk arbejdskraft, der strømmer ind over grænsen fra i dag. Folketinget har faktisk vedtaget nogle fornuftige regler om udførelse af arbejde på overenskomstmæssige vilkår. Vi kan snarere frygte en anden bølge – som måske også er historisk her fra 1. maj. Næmlig den bølge, som opstår, hvis nogle arbejdsgivere vil benytte de nye hastighedsgrænser fra i dag, og med 130 kilometer i timen drøne ud af Danmark og over til et østligt eksil, hvorfra de kan operere i Danmark ud fra betragteligt lavere lønninger end herhjemme.

De sidste dage har Danmark talt meget om en kommunalreform. Mange har vist haft svært ved at overskue, om det nu er bedst, hvis de offentlige ydelser kommer fra kommunen, fra amtet eller fra staten. Sandheden er, at politikerne har snakket alt for meget om strukturer – og alt for lidt om indhold og kvalitet for dem, der bruger de offentlige ydelser, og for dem, der leverer ydelserne. En kommunalreform må ikke blot blive nye streger på Danmarkskortet.

Kommunalreformen skal fremtidssikre den danske velfærdsmodel. Det er ikke

fordi, der behøver at være noget i vejen med de arkitekter, der tegner stregerne på landkortet. Men det er ulig vigtigere, at vi har nogle dygtige håndværkere, der er i stand til at udfylde stregerne og opbygge vores fremtidige velfærdssamfund.

Hvad nytter det, at gamle fru Jensen bor i en fin, ny og rigtig stor kommune, hvis hun ikke får sin hjemmehjælp? Tallene viser, at der kommer flere gamle fru Jensener – og at der bliver færre hænder til at levere hjemmehjælp.

Det tema har regeringen fuldstændig overset – alt er blevet parkeret i velfærdskommissioner og strukturkommissioner. Og statsministeren har i stedet travlt med at fremrykke ufinansierede skattelettelser – som om det løser noget som helst problem. Tværtimod, så skaber de politiske partiers konkurrence om at love skattelettelser nye problemer for velfærdssamfundet.

I Forbundet af Offentligt Ansatte har vi ikke megen gavn af Anders Foghs skattelettelser. Som offentligt ansat social- og sundhedshjælper eller som kantinemedhjælper, så får man kun håndører ud af skattelettelserne. En opgørelse viser, at kun hver tiende af vore 190.000 medlemmer får den fulde værdi af lempelsen i mellemskatten. Ni ud af 10 af vore medlemmer tjener som offentligt ansatte for lidt til at få hele Anders Foghs skattelettelse. Fem ud af 10 tjener slet ikke nok til at betale mellemskat.

Det er en fremmedgjort rigdom, som Anders Fogh Rasmussen repræsenterer. Jeg så meget hellere et rigt fællesskab. Et fællesskab, der er præget af menneskelig kontakt, af omsorg for de svage, af service til borgerne. Et fællesskab, der er optaget af at fastholde og udbygge velfærd frem for at tegne streger på landkortet.

Vi er ved at skabe et besynderligt samfund, hvor vi hæmningsløst dyrker det private initiativ og nærer en næsegrus beundring for produktion af legoklodser – mens de, der hjælper andre mennesker – ikke får anerkendelse overhovedet.

En fremtidssikring af vores velfærdssamfund handler nemlig også om anerkendelse – både lønmæssigt og fagligt – for de mennesker, der plejer, yder omsorg, yder service, passer syge, passer ældre, passer børn og så videre og så videre. Hvorfor vil regeringen ikke have det til at handle om mennesker?

Regeringen har heller ikke fået det til at handle om arbejde – selvom den

allerede sidste år kom med den store plan om "Flere i arbejde". Det blev ikke engang til "Fire i arbejde". Det blev til "Færre i arbejde". Markant færre. Nu sætter man så skatten ned og tror, at det skaber arbejde.

Arbejdsløsheden er stadig stigende – også blandt FOA's medlemmer. Det er nyt. Vi har i årevis været vant til, at arbejdsløshed mest var noget, der ramte 'de andre' – men kommunerne skærer ned, fordi de er sat til at finansiere regeringens skattelettelser – og det betyder nu, at også vores medlemmer mister deres job. I stedet ansætter kommunerne ofte ledige i aktivering. Hvis vores ledige medlemmer er rigtig heldige, kan de risikere at blive aktiveret på de arbejdspladser, hvor de før var rigtigt ansat. Det er ren Ebberød Bank. Og udtryk for kommunal kassetænkning, der virkelig vil noget.

Derfor har vi heller ingen tiltro til, at kommunerne vil kunne løse hele arbejdsformidlingsindsatsen, som regeringen lægger op til i dens udspil til en kommunalreform.

I FOA har vi haft en helt grotesk sag, som hverken er til at le eller græde over. På et hospital blev FOA's fællestillidsmand sidste år opmærksom på, at der faktisk var flere af portørerne, der hverken var uddannede eller fastansatte, men tværtimod kontanthjælpsmodtagere, som var aktiverede på hospitalet af kommunen. Det blev værre endnu. Det viste sig, at flere af dem havde arbejdet på hospitalet i flere år. De var simpelthen blevet parkeret der, fordi man ikke vidste, hvad man ellers skulle stille op med dem.

Så rullede sagen. FOA krævede, at de fik ordinær løn for al den tid, de havde udført ordinært arbejde. Det ville hospitalsledelsen ikke gå med til. Nu kører sagen så i arbejdsretten.

Det mest vanvittige i sagen drejer sig om en af de aktiverede – en kvik fyr med stor IT-ekspertise, der bare var kommet lidt skævt ind på arbejdsmarkedet. Han udviklede et IT-system for hospitalet, der vandt en kvalitetspris. Flot nok – og hospitalet holdt da også en fest for at fejre prisen. Men hvem glemte de at invitere? Ja – lige præcis: kontanthjælpsmodtageren, der havde opfundet systemet.

Vi har netop overstået overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked, og jeg synes, at barselsudligningen på LO-DA-området er et

stort spring fremad.

Men der er ingen grund til at skjule, at kvinder stadig er urimeligt stillet i forbindelse med barsel. Vi har fortsat ikke fuld løn og fuld pensionsindbetaling under graviditets- og barselsfravær – og det rammer dobbelt. Først når ens børn skal til verden. Og så også til allersidst, før man selv skal fra denne verden. Der er simpelthen mindre i pension, fordi man har født børn. Det kan et moderne samfund ikke være bekendt.

Om ikke så længe skal vi til at i gang med de offentlige overenskomstforhandlinger, og regeringen har haft flere ideer til nye barselsregler. Tak for interessen. Men hold venligst lovgivningsfingrene langt væk fra de offentlige overenskomstforhandlinger. Der plejer aldrig at komme noget godt ud af lovgivningsindgreb.

Regeringen har i nu snart tre år ikke været venlig ved de offentligt ansatte. Skattestoppet har ramt kommunerne – og kommunerne sender meget ofte regningen videre til de ansatte. Hurtigere, mere, bedre – og helst med færre hænder. Hvis processen får lov at fortsætte, så bliver den til gift for fremtidssikring af den danske velfærdsmodel.

Regeringen brugte flere hundrede millioner kroner på at forberede sin frit valg-ordning på ældreområdet – pengene gik til bureaukrati og administration. De gik ikke til mennesker, skulle jeg hilse og sige.

Jeg er meget enig i synspunktet om, at befolkningen har krav på mest mulig og bedst mulig service for pengene. Men befolkningen har ikke brug for mest mulig administration af forskellige ideologiske ordninger, som koster millioner af kroner.

Den offentlige sektor i Danmark kan selv. Den offentlige sektor i Danmark kan godt. Den offentlige sektor i Danmark kunne også blive bedre, hvis vi i fællesskab turde satse. Satse på fællesskabet. Og satse på det personlige ansvar – også hos medarbejderne. Og hvis vi turde satse på fremtiden. Hvis vi turde satse på kvalitet og service. Og hvis vi turde slippe hundrede af tusinder af engagerede ansatte fri – i stedet for at binde dem op i strekkoder, minuttyranni og kontrol.

1. maj handler om fællesskab. Velfærd forudsætter fællesskab. Og fællesskab

kræver, at vi hver især tager et ansvar.

God 1. maj.

Kilde

www.arbejdermuseet.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

1. maj-tale, Fagbevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dennis-kristensens-1-maj-tale>